

Galicz Gergely

Jesch Aladár

Dr. Adorján Barna

Sallay Árpád

Farkas Sándor György

Matolcsi Géza

Madár Gyula

Somogyvári Imre

Genge Ágnes

Jászai Sándor

Horváth István

Vas László

Kádár Béla

Oláh Sándor

Sasvári Antal

Szalamander 2016

Az OMBKE Selmecebányán

A 2016. évi Szalamander ünnepségsorozatot szeptember 9-11-én tartották Selmecebányán, amelyen az OMBKE részéről összesen közel 400 fő vett részt.

Az ünnepséget megelőző napon, szeptember 8-án délután Selmecebánya polgármestere, *Nadežda Babiaková* fogadta a Bányászati Múzeumban a Szalamander ünnepségen résztvevő delegáció vezetőit. Az OMBKE-t *dr. Nagy Lajos* elnök, *Kőrösi Tamás* főtitkár és *dr. Pataki Attila* tiszteleti tag képviselte.

Szeptember 9-én pénteken délelőtt a Selmecebányáról elszármazott „szellemi örökös” egyetemek, főiskolák nyilatkozata aláírásának 15 éves évfordulója alkalmával a múzeum udvarán emléktáblát avattak az aláíró szervezetek Selmecebánya polgármesterének jelenlétében (*1. kép*). Az avató beszédet *dr. Bóhm József* tartotta, aki a deklaráció aláírása idején a Miskolci Egyetem dékánja volt, és nagy szerepe volt a deklaráció aláírásának kezdeményezésében és

megszervezésében. A jogutód Miskolci Egyetemet a nyilatkozatot aláíró *dr. Bóhm József*, valamint *dr. Szűcs Péter*, a Műszaki Földtudományi Kar jelenlegi dékánja és *dr. Debreceni Ákos* dékánhelyettes képviselte.

Délután 13 órakor Selmecebánya város és a Szlovák Bá-

1. kép: Emléktábla-avatás

nyászati Hagományörző Egyesületek és a Bányászati Kamara tartotta meg a szokásos bányásznap ünnepséget, melyen az OMBKE-t *dr. Nagy Lajos* elnök képviselte.

Pénteken délután a hagyományoknak megfelelően a selmecbányai temetőben nagy létszámú diák részvételével az OMBKE tagjai megkoszorúzták az itt nyugvó nagyjaink síremlékeit.

Péché Antal síremlékénél *dr. Gagy Pálffy András* vezető szavai után *Kovács Norbert* bányamérnök hallgató emlékezett meg a legnagyobb magyar bányászról.

A síremléknél az OMBKE nevében *dr. Tolnay Lajos* tiszteleti elnök és *Ősz Árpád* tiszteleti tag, a Miskolci Egyetem és az egyetemi osztály nevében *dr. Havasi István*, az egyetemi osztály elnöke, *dr. Mende Tamás* és *Mende-Tokár Mónika*, a tatabányai helyi szervezet nevében *Bársony László* elnök és *Izing Ferenc* titkár, a Szent Borbála Akadémiai Kör nevében *Benke Tamás*, *Berta József*, *Miholecz József* és *Lakatos Csaba*, a Magyarhoni Földtani Társulat nevében *dr. Baksa Csaba* elnök és *dr. Cserny Tibor* főtitkár helyezték el koszorút.

Faller Károly fémkohász professzor síremlékénél *Juhász Viktor* mondott megemlékezést. Az OMBKE nevében *Sándor István*, a Fémkohászati Szakosztály titkára és *Hajnal János*, a Fémzövetség elnöke, a Miskolci Egyetem hallgatói nevében *Kronovetter Márton*, *Domonkos Balázs* és *Ádám Enikő* helyezték el koszorút.

Az OMBKE egyik alapítója és a Selmecbányai Akadémia egykori rektora, *Farbaky István* síremlékénél *Csaszlava Jenő* bányamérnök méltatta a professzor életútját. Az OMBKE nevében *Huszár László* alelnök és *Hollósi László*, a Miskolci Egyetem nevében *Szabó Ákos*, *Karászi Árpád* és *Tanács Bence* helyezték el koszorút.

Kerpely Antal kohász professzorról *Domonkos Balázs*, az OMBKE egyetemi osztály hallgatói összekötője emlékezett meg, majd *Katkó Károly* alelnök és *Boross Péter*, a Vaskohászati Szakosztály titkára, a miskolci egyetemisták képviselőiben *Nemes Bettina*, *Pál Laura* és *Siska Orsolya* helyezték el koszorút. (2. kép)

2. kép: *Kerpely Antal* sírjánál

Az ünnepség délután négy órakor folytatódott az Óvárban, ahol nemzeti Himnuszunk eléneklését követően a közel 80 főnyi résztvevőt köszöntötte *dr. Nagy Lajos*, az OMBKE elnöke és *Zelei Gábor*, a Magyar Bányászati és Földtani Hivatal vezetője, akik a szakmáink összefogását és a selmeci hagyományaink ápolásának szükségességét hangoztatták.

Az OMBKE választmányi tagjainak adakozása segítségével helyreállított '48-as Honvéd-szobornál koszorút helyezt el az OMBKE nevében *dr. Nagy Lajos* elnök és *dr. Tolnay Lajos* tiszteleti elnök, a Miskolci Egyetem nevében *Tőkés Bence*, *Fügedi Gábor* és *Csicsek Ákos*, a tatabányai helyi szervezet nevében *Bársony László* elnök és *Csaszlava Jenő* alapítványi elnök, a Szent Borbála Akadémiai Kör nevében *Benke Tamás*, *Berta József*, *Miholecz József*, *Lakatos Csaba* és *Hartman Levente*. Szakmai himnuszaink és a Kossuth-nóta eléneklésével zárult az ünnepség, majd közös fénykép készült.

Délután öt órakor a Selmeci Akadémia Erdészeti Palotája előtt gyülekeztünk, ahol magyar, német és szlovák nyelvű emléktábla örökíti meg az OMBKE 1892. évi megalakulását. Az emléktábla előtt *Kőrösi Tamás* főtitkár mondott beszédet, emlékeztetve arra, hogy egy év múlva itt fogjuk ünnepelni az egyesület megalakulásának 125. évfordulóját.

Az emléktáblánál az OMBKE nevében *dr. Nagy Lajos* elnök és *Kőrösi Tamás* főtitkár, az Olajmérnökök Nemzetközi Szervezete nevében *Lakos Béla*, a tatabányai helyi szervezet nevében *Izing Marcell* és *Molnár Rita* helyezték el koszorúkat. Az ünnepség a szakmai himnuszaink eléneklésével zárult.

Az emléktáblák megkoszorúzása után még volt egy kis idő, hogy a környező sörözők forgalmát az egyesület tagjai megnöveljék. Hat órakor Karabély Bányász kocsmája előtt a hangzavar elcsitult, amikor a szemben lévő Erzsébet téren magas színvonalú kisebb koncertet kezdett meg az Alföldi Olajbányász Fúvós Zenekar.

A város főutcáján, a Kammerhofon az érdeklődők korábban nem tapasztalt sokasága jó hangulatban várta az esti felvonulást. A hétköznapiakon kihalt utca járdáin nem fértek el, sokan leszorultak az úttest szélére.

Jóval a tervezett hét óra után indult meg a felvonulás, az élen a város vezetői, főbb vendégek, zászlóerdő. Legelől a polgármester asszony, akinek a miskolci diákok előzőleg egy hatalmas virág-dobozt adtak át, megköszönve azt a sok megértő támogatást, amit a város a magyarországi diákoknak nyújt. Utánuk a Selmecbányai és Hodrusbányai Bányászati Egyesület vezetői sétáltak, valamennyien bányaingben, díszcsákóval a fejükön. Az Erzsébet téren a Szlovák Bányászati Hivatal előtt meg-megálltak. Utánuk a szlovák vidéki egyesületi csoportok képviselői, a Kassai Műszaki Egyetem bányamérnök és kohómérnök hallgatói vonultak. Aztán jöttek a csehek, majd a lengyelek.

Az egyesületek csoportját a magyar küldöttség több mint négyszáz fős menete zárta. A menet élén az egyetemista lányok feszítették ki az egyesület nevét és selmecbányai alapítását jelző molinót. Ezt követték az egyesületi zászlók (3. kép), majd az Alföldi Olajbányász Fúvószeneke. A magyaros zene teljesen feldobta az egyébként is majálisra emlékeztető hangulatot. Az út szélén nézelődő tömeg tetszését is megnyerték. Mindenholnan kezeket nyújtottak, mosolyogtak és ütemesen tapsoltak.

Az egyesület felvonulói fáklyákkal érkeztek, s így az estebe nyúló felvonuláson jobban érvényesültek az egyébként fekete díszegyenruhák.

A felvonulók csoportját az egyesületi vezetők és a vállszalagos diákok vezették. Általános vélemény volt, hogy a

3. kép: OMBKE-zászlók a felvonuláson

legfegyelmesebben vonuló, legjókedvűbb, legbarátságosabb és döntően a legnagyobb csoport a miénk, hiszen mi majdnem annyian vagyunk, mint az összes többi felvonuló együttesen. A nagy létszámú résztvevő eredményeként szinte lehetetlen volt az egységes éneklés. A felvonulási menet végén a fúvószenekar eljátszotta, a körülötte összegyűlt felvonulók pedig elénekelték a Bányászhimnuszt.

Szombat délelőtt a Szent Borbála Akadémiai Kör Egyesület szervezésében immár negyedik éve a Nagyboldogasszony Templomban magyar nyelvű ökumenikus istentiszteletre került sor. Az önzetlen munkából nagy részt vállalt *Tanító Péter* csallóközarányosi református lelkész és *Elek László* révkomáromi katolikus esperes-plébános, akik eljöttek a Felvidék magyarlakta vidékéről, és sokunk lelki épülésére közösen tartottak istentiszteletet. A templomot nemzeti színbe kötött hatalmas virágcsokrokkal díszítették. Az orgona hangjaira a templomba ünnepélyesen bevonultak a zászlók, s utánuk az egyesület tagjai díszgyenruhájukban. Elhangzott egy rövid vers, majd *Tanító Péter* és *Elek László* egymást váltva szólt Hazáról, Istenről, baráti szeretetről, tisztességről. Aztán *Berta József* mondott néhány gondolatot a múlttól, szakmáinkról, az egyesületükről. Az istentisztelet végén elénekeltük a Bányászhimnuszt. Az istentisztelet végén a templom előtt sokan összekarolva énekelték, hogy: „Ballag már a vén diák”.

Este a miskolci egyetemisták Bacsófalván szakestéllyel búcsúztak Selmecebányától: „Ha Selmec hív, mit ott leszünk...!”

G.P.A.

Felvidéki kirándulás

A Szalamander ünnepséghez kapcsolódóan az előző évhez hasonlóan az OMBKE ismét szervezett autóbusszos kirándulást az Alacsony-Tátrába, melynek során a szakmatörténelemből ismert bányászati településeket látogattuk meg.

Zólyomlipcse (Slovenská Ľupča)

Szombaton a Besztercebánya közelében a Garam folyó melletti magaslaton fekvő, a közelmúltban felújított zólyomlipcsei várat tekintettük meg. A középkorban fontos bányaváros Zólyomlipcse neve onnan ered, hogy a Zólyomból Lipcsébe menő fontos középkori út (via magna) mentén fekszik. Városi kiváltságait 1340. november 11-én Károly Róberttől kapta. A 16. századtól a 18. századig a bányakamara

A zólyomlipcsei vár udvarán

birtoka volt. A 13. század második felében a királyi család részére, vadászrezidenciaként épült vár az évszázadok során néhányszor gazdát cserélt, akik saját szükségleteik szerint átalakították, bővítették. A várat birtokolta Csák Máté és Mátyás király is. A 17. századi átalakítás során a belső udvart arkádokkal bővítették, a belső térben kicserélték a boltíves mennyezeteket, ma reneszánsz és klasszicista stílusjegyet visel. A vár legrégebbi része egy kis várudvar körül helyezkedik el – lakóházakal, valamint egy négyszögletes bástyából kifutó várfallal.

A vár érdekessége a 72 méter mély várkút, melyből 5 föld alatti folyosó vezet. A várkapunál egy 700 éves hárs áll, melyet Corvin-hársnak is neveznek. A legenda szerint *Corvin Mátyás* szívesen pihent az árnyékában. 25 m magas, törzsének átmérője 7,5 m, 1969-től védett.

A vadakkal teli terjedelmes erdők közelében való kedvező fekvésének köszönhetően Zólyomlipcsét gyakran látogatta az uralkodó. 1620-ban a Széchy család birtokává vált. *Wesselényi* magyar nádor *Széchy Mária*val kötött házassága által azt nászajándékként megszerezte. Itt is halt meg 1667-ben visszavonultságában *Wesselényi Ferenc* nádor, s ezzel elkerülte a császári felelősségre vonást. Annak ellenére, hogy azt az egyik Habsburg-ellenes rendi felkelés vezére székhelyévé tette, a császár haragjában nem rombolta le annak falait, és a vár nagyon jó állapotban megmaradt.

A 19. század második felében Zólyomlipcse elveszítette városi rangját. A vár a Magyar Állam tulajdona lett, és 1873-ban árvaházat rendeztek be falai között, később szerzetes apácák székhelye volt. A 20. század elején az ipari tevékenység erősödött, melyet többek közt növényolaj gyártó cég, vegyi üzem, késüzem, sajtgyár és kékfestő üzem alapítása fémjelez. A Biotika, a legnagyobb szlovákiai antibiotikumgyár Zólyomlipcsén található. A vár a Szlovák Nemzeti Felkelés alatt a fasiszták által fogvatartott felkelők börtönéül szolgált, jelenleg a közeli Breznoi Vasmű felújította és gondozza. A vár ma már turisták által is látogatható, de a 80 m magasán fekvő, hajtűkanyarral kezdődő keskeny szerpentin úton autóbusszal nem közelíthető meg, ezért gyalog kellett megtenni a meredek hegyoldalt.

A vár meglátogatásával járó fáradságot a közeli Garamnémeti „Rustic” kolibában felszolgált ebéd és némi borovicska fogyasztásával pihentük ki.

Libetbánya (Ľubietová)

Az ebédet követően a geológiai könyvekből ismert, a Garamhoz közeli völgyben hosszan megbúvó Libetbányára

Libetbánya

látogattunk. Az OMBKE csoportját Libetbánya központjában, a gondosan ápolat parkban álló, felújításra váró városháza épületében berendezett kis kiállításon *dr. Stanislav Jelen*, a Bél Mátyás Egyetem geológusa nagy barátsággal fogadta, aki ismertette a település történetét és geológiai különlegességeit.

Libetbánya területe már a történelem előtti időkben is lakott volt. A várost a 13. században német bányászok alapították, és csakhamar az ország egyik legjelentősebb bányavárosa lett. Kiváltságait 1379-ben Nagy Lajos királytól kapta, melyeket 1384-ben Mária királynő kiterjesztett. Plébániája már 1397-ben létezett. 1405-ben és 1434-ben *Luxemburgi Zsigmond* felmentette polgárait az adófizetés és az egyházi tized fizetése alól. *Borbála* királynőtől vámmentességet kapott. 1470-ben *Hunyadi Mátyás* az egész ország területére felmentette polgárait mindennemű adófizetés alól. 1496-ban *II. Ulászló* az ország egész területén szabad mozgást biztosított a libetbányai polgárok számára, *II. Lajos* pedig 1519-ben szabad kereskedelmet engedélyezett számukra. 1433-ban a husziták támadták meg a települést. A 16. században a török veszély hatására négy saroktoronyos várat építettek, a templomot pedig erődíjfallal vették körül. Lakói a reformáció hatására felvették az új hitet. A vaskohászat az ugróci nagykohó építésével 1692-ben indult meg. 1832-ben szabad királyi város lett, és sok kiváltságot kapott. A réz kitermelése 170 év után 1872-ben szűnt meg.

Az egykori városháza valaha megerősített épület volt, amely az ellenség elől védte meg a város lakóit. A településnek két temploma van, az egyik a római katolikus, a másik az evangélikus. A katolikus templom keleti és déli falain 16. századi falfestmények maradványai látszanak.

Libetbánya nevezetessége az 1823-ban felfedezett libetbenit nevű ásvány, ami csemege az ásványok kedvelőinek számára. Sötétzöld színű, mm-es nagyságú pazar kristályok százai található a felvidéki Libetbányáról származó metamorf kvarcit üregeiben. Kémiai összetétele: víztartalmú rézfoszfát $(\text{CuOH})(\text{CuPO}_4)$, melynek Cu-tartalma 53,16%. A városházán lévő ásványkiállítást követően a csoport tagjai a település szélén lévő meddőhányón kutathattak érces darabok után.

A nap Selmebcányán, a Kachelman fogadóban ért véget. *Németlipcse (Partizánska Lúпча)*

Vasárnap az Alacsony-Tátra É-i oldalára utaztunk. A Vág völgyében, Rózsahegy és Liptószentmiklós között az új országútról kitérve találtuk Németlipcsét, Szlovákia egykori

Németlipcse

járásai székhelyét, melyet a világháborút követően a németek és a szovjet hadsereg által támogatott partizánok közötti ütközet után Partizán Lipcsének neveztek át.

Németlipcse nevét 1252-ben IV. Béla adománylevelében említik először. A települést a korponai és selmeci szászok alapították a 13. század elején, akik a környező arany- és ezüstbányákra kaptak szabadalmi jogot. Első kiváltságait 1270-ben kapta, amikor V. István király szabad bíróválasztási és ítélkezési, halászlászló, költözködési, bányászati, vásártartási jogot, valamint vámmentességet biztosít a település polgárainak. Szász őslakossága a századok során teljesen beolvadt a szlovákságba. A 14-16. században a legjelentősebb lipctói város lett. Kereskedői gyolccsal, posztóval szereztek hírnevet, fejlett kézműipara is volt. A 19. századra azonban már nem tudott lépést tartani az ipari fejlődéssel és hanyatlásnak indult.

A település főterén áll erődített fallal körülvéve a 13-14. századi, *Szent Máté* evangélistának szentelt római katolikus templom, melynek szárnyas oltára 1495-ben készült. Ez ma a Szlovák Nemzeti Galériában látható. A templomot a 14. és 15. században reneszánsz stílusban építették át és bővítették, a 16. században fallal erősítették meg.

A tér túlsó felén áll a neoklasszicista evangélikus templom, mely 1887-ben épült. A templom érdekessége, hogy a karzat és az azt tartó oszlopok öntöttvasból készültek.

Vasárnap délelőtt lévén szerencsére éppen mindkét templomba be lehetett jutni.

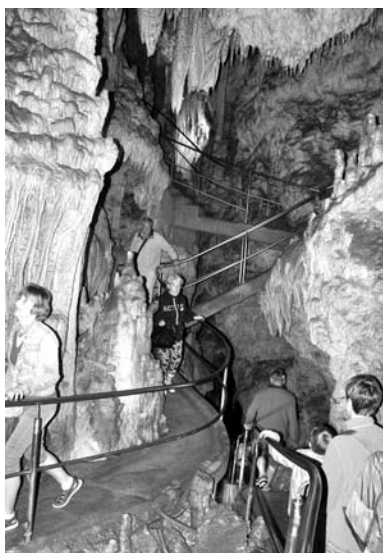
Németlipcséről továbbhaladva érkezünk Liptószentmiklósra Deményvölgy bejáratához.

Deményfalvi cseppkőbarlang (Demänovská jaskyňa slobody)

A deményfalvi völgy az Alacsony-Tátra hegység északi lejtőin helyezkedik Liptószentmiklós várostól délre, melynek legmagasabb csúcsai meghaladják a 2 000 méter tengerszint feletti magasságot. A völgy az Alacsony-Tátra hegység legszebb völgye, a deményfalvi barlangoktól vált igazán híressé. Egyedülálló cseppkődíszítése van, amely a legszebb barlangok közé sorolja Európában. A deményfalvi barlangrendszer 30 barlang alkotja, és hossza 21 km.

A nagyközönség részére megközelíthető és egyben látogatható ezek közül kettő: a deményfalvi jégbarlang és a deményfalvi Szabadság-barlang. Ezek a leghosszabb barlangrendszer alkotják Szlovákiában. A kirándulás során utóbbit tekintettük meg.

A barlang bejárata 870 m tengerszint feletti magasságban

A deményfalvi cseppkőbarlangban

fekszik, és a parkolóhelytől szerpentin ösvényen közelíthető meg, miközben 67 m szintkülönbséget kell leküzdeni. Folyosóinak a teljes hossza több mint 8 400 m. Az egész szakaszon egyedülálló tavirozsa-alakzatokat és tavi szivacszerű képződményeket, barlangi gyöngyöket és számtalan cseppkő-alakzatokat csodálhat meg a látogató. A cseppkőbarlangban számos kiszélesített térség található – termek és dómok gyönyörű színterességgel. A legnagyobb a Nagydóm 75 m, 45 m és 65 m méretekkkel. A föld alatti Demánovka folyómeder szakaszain kívül a barlang látogatói a megtekinthető útvonalakon a barlangi kis tavakat is láthatják. A deményfalvi cseppkőbarlangban egész évben állandó 6,1-7,0 °C hőmérséklet van. Sikeresen gyógyítják a légúti betegségeket és az allergiát.

A deményfalvi völgy és a lipitói régió továbbfejlesztéséhez nagyban hozzájárult az 1936-ban megépített felvonó a Chopok csúcsra. A barlanglátogatás után a felvonó alsó állomásánál épült Elektrik étterem-panzió Chopokra nyíló éttermében fogyasztottuk el az ebédet, mielőtt visszaindultunk Budapestre.

G.P.A.

„Ha Selmec hív, mi ott leszünk...”

Rövid vulgo életem alatt már másodszor adatott meg, hogy részt vegyek a Selmeci Szalamander ünnepen szeptember 9-10. között. Tatabányai szervezetünk idén már hetedik alkalommal erősítette a magyar csoportot, most 28 fővel.

Autóbuszunk városunkat elhagyva néhány fontos megálló (Ógyalla, Garamkálna, Hegybánya) után délben már Selmecen „landolt”. Útközben „köszöntöttük” azon társainkat, akik először jöttek Selmecre, énekeltük nótáinkat, tarokkozással és az otthonról hozott házi „termések” elfogyasztásával múltattuk az időt.

Selmecen a Hotel Salamanderben elfoglalva a szobákat, az ebédet elfogyasztva, egyenruhába öltözve elindultunk a Szélaknai Kapuhoz, ahol a temetőben megkoszorúztuk professzoraink (Péché Antal, Faller Károly, Farbaky István) síremlékeit, az OMBKE többi szervezeteivel és az egyetemisták nagy csoportjával együtt.

Helyi szervezetünk nevében Péché Antal sírjánál Bársony László elnök és Izing Ferenc titkár tette le az emlékezés koszorúját. Farbaky István sírjánál elnökségünk tagja, Csaszlava Jenő méltatta a volt professzort. A melege és a hosszú programokra való tekintettel a temetőt elhagyva egy gyors gyantázásra is futotta időnkéből a Klopacskában, ahol az egyetemi ifjúságot is magunkhoz invitáltuk.

Majd felvonultunk az Óvárba, hol az 1848-as Honvéd szobránál hallgattuk meg a méltatásokat és énekeltük el a Himnuszt. A tatabányai szervezet nevében Bársony László elnök és Csaszlava Jenő elnökségi tag helyezte el koszorúnkat. A „Kossuth Lajos azt üzenté...” c. dalnál úgy zengett a vár, hogy még a szőr is felállt karomon. A méltóságteljes megemlékezés után kis csoportunk átsétált az Akadémia Erdészeti Palotájához, ahol a falon elhelyezett emléktáblánál két fiatal társunk: Molnár Rita és Izing Marcell koszorúzott. Az ünnepség után Himnuszainkat és a „Mindnyájan jártunk egyszer az Akadémián”-t eldalolva lesétáltunk az Akadémia utcán, és a Tomino melletti teraszon frissítettük fel magunkat, ahol egyeztetünk vezetőinkkel az esti szalamander felvonulás menetét is.

Hat óra körül átvonultunk az indulás helyszínére, miközben zászlóvivőnk magához vette a szervezetünk zászlaját. A dohánygyárnál aztán a fáklyákat felvételezve, sorainkat rendezve vártuk a kezdést. Selmec apraja és nagyja, valamint a nagyszámú turista az út mellett izgatottan várakozott a menet-re. A szürkület beálltával elindult a Selmeci Szalamander. A tatabányai csoport a blokk végére került, először nemtetszésemet is kifejeztem, majd beláttam, hogy így bőven van idő a lakosság üdvözlésére, a felénk nyúló kezek megrázására, Jó szerencsét! és Zdar Boh! köszönésekre.

Az összehangolt nótázásunkat biztosították a sorok mellett cikázó Cantusok, akik a ritmust és a megfelelő nóták pontosságát is felügyelték. A menet lassan, de biztosan vonult Selmec főutcáján, vidám tekintetek által kísérvé. Mire fáklyáink leégtek, addigra megfáradva, de elértük a célt. A Bányászhimnusz eléneklésével számunkra véget ért az idej Szalamander. Kis csoportunk a Klopacska teraszán helyezkedett el, ahol a vizek mellett egy-két hegyászó tea elfogyasztásával és egy kis vízipipázással pihente ki a nap fáradalmait.

Az éjszakai nótázás közben szállodánk felé vonultunk, de még egy kis bryndzové halusky elfogyasztására jutott idő. Éjfél után fáradtan, de elégedetten hajtottuk álomra fejünket.

Másnap, szombaton a reggeli utáni rövid városnézést már egyenruhában abszolváltuk, hisz 10.30-kor kezdődött a magyar nyelvű ökumenikus istentisztelet a Nagyboldogasszony templomban – a Szent Borbála Akadémia Kör szervezésében. Az istentisztelet a zászlók megáldásával és a bányászhimnusz eléneklésével ért véget. (1. kép).

A dalolás Atyus vezényletével zajlott, aki többször is próbálta nagyobb hangerőre bírni a megjelenteket. De ahogy nekem is – gondolom másoknak is annyira elszorult a torunk, hogy nem hogy nagyobb hangerő, de eleinte még egy hang sem jött ki. Csodálatos volt, ahogy ennyi bányászegyenruhás és civil ruhás zengi a Bányászhimnuszt. Könnyeimet nyelve vonultunk ki a templomból, ahol kétoldalt felsorakozva Atyus intonálásával még egy-két nótát elénekelve búcsúztunk barátainktól.

1. kép: Zászlók a Nagyboldogasszony templomban
(jobb szélen a tatabányai)

Hamar eljött az ebédidő, ami után elindultunk Hodrusbányára, ahol egy föld alatti és feletti múzeum várt ránk (2. kép).

A Hodrushátori Mindenszentek ércbányában arany- és ezüstércet bányásztak, s több mint 7 évszázadon keresztül működött. Az első írásos emlék a bányáról 1378-ból való, a fejtést 1950-ben fejezték be.

2. kép: A bányamúzeum előtt

A kiállítás fő részei: a föld alatti bányászati kiállítás, felszíni kiállítás (vulkanológia, hodrusi bányászat történelmi fejlődése, arany és aranyásók, bányászati segédeszközök, fényképek, képeslapok, ásványtani gyűjtemény), bányászati tanösvény.

A föld alatti bányászati kiállítás célja, hogy bemutassa a több száz éves történelmü hodrusi bányászatot, kiemelve az ércikitermelést, a bányamű kivájasát, annak megerősítését. A bányából 3 kilométer látogatható, ahol informálnak a lelőhely földtani állapotáról, a bánya vízvezetéséről, meg-

ismerhették a kitermelés nehézségeit, láttuk a telérek vonalát. A bánya eredeti állapotának fenntartásával tervezték a kiállítást és útvonalat, mely hatalmas élmény volt számunkra.

A kitűnő program után buszunkkal visszatértünk Selmecre, vacsoráztunk és elindultunk felfedezni Selmec épületeit, kulturális értékeit. A kis város így szombat este már csendes arcát mutatta, hisz ilyenkorra már sok delegáció hazautazik. Nem így a borsodi és a tatabányai firmák. A két helyi szervezet tagjai összetalálkozva egymás nyakába borultak, majd a helyi zenekar után ők is előadták „saját” dalaikat. Zárás után, majdnem csendesen, hotelünk felé vetők az irányt, s útközben még kiértékeltek a két nap eseményét.

Vasárnap reggeli és csomagolás után Kistapolcsányba indultunk. Vezetőink még egy kulturális élménnyel leptek meg minket: a Keglevich-kastély megtekintésével. A szakszerű vezetést tagtársunk, *Kisné Cseh Juci* vállalta, aki a Tatabányai Múzeum muzeológusa. (3. kép).

3. kép: A Keglevich kastélyban

A kastélylátogatás után finom ebéd elfogyasztása közben még egy előző napról elmaradt sörpárbajt is le kellett bonyolítanunk. A délutáni órákban fáradtan, de teli élménnyel szálltunk fel autóbuszunkra, ahol a passzív együttlét (értsd alvás) volt a jellemző. Néhány tarokkos társunk kitartóan verte a blattot, de többen már csak a Tatabánya táblánál eszméltek rá, hogy ismét véget ért a 3 napos selmeci kirándulásunk. Jó szerencsét! Intve egymásnak megfogadtuk, hogy jövőre ismét, hisz' „Ha Selmec hív, mi ott leszünk...” Vivát Selmec!

Pintér Marcsi v. kenuscsaj

Helyreigazítás

A 2016/5-6. számunk 25. oldalán a „Táblakép avatás és megemlékezés Tatabányán” c. cikkhez tartozó képaláírás nem helyes. A képen helyesen **Balogh Csaba és Bársony László** – és nem *Schmidt Csaba és Bársony László* szerepel.

A 2016/5-6. számunkban a jubileumi oklevelek köszöntésében az 52. oldalon a gyémántoklevelet kapott **Németh József földmérőmérnök** tagtársunk fényképe

helyett tévesen *Németh József* bányamérnök tagtársunk fényképét közöltük le.

Tévedéseinkért a tisztelt érintettek és olvasóink elnézését kérjük. **Németh József gyémántokleveles földmérőmérnök** fényképét itt közöljük.

A lapszám internetes változatában (www.ombkenet.hu) a fenti hibákat kijavítottuk.

Podányi Tibor felelős szerkesztő